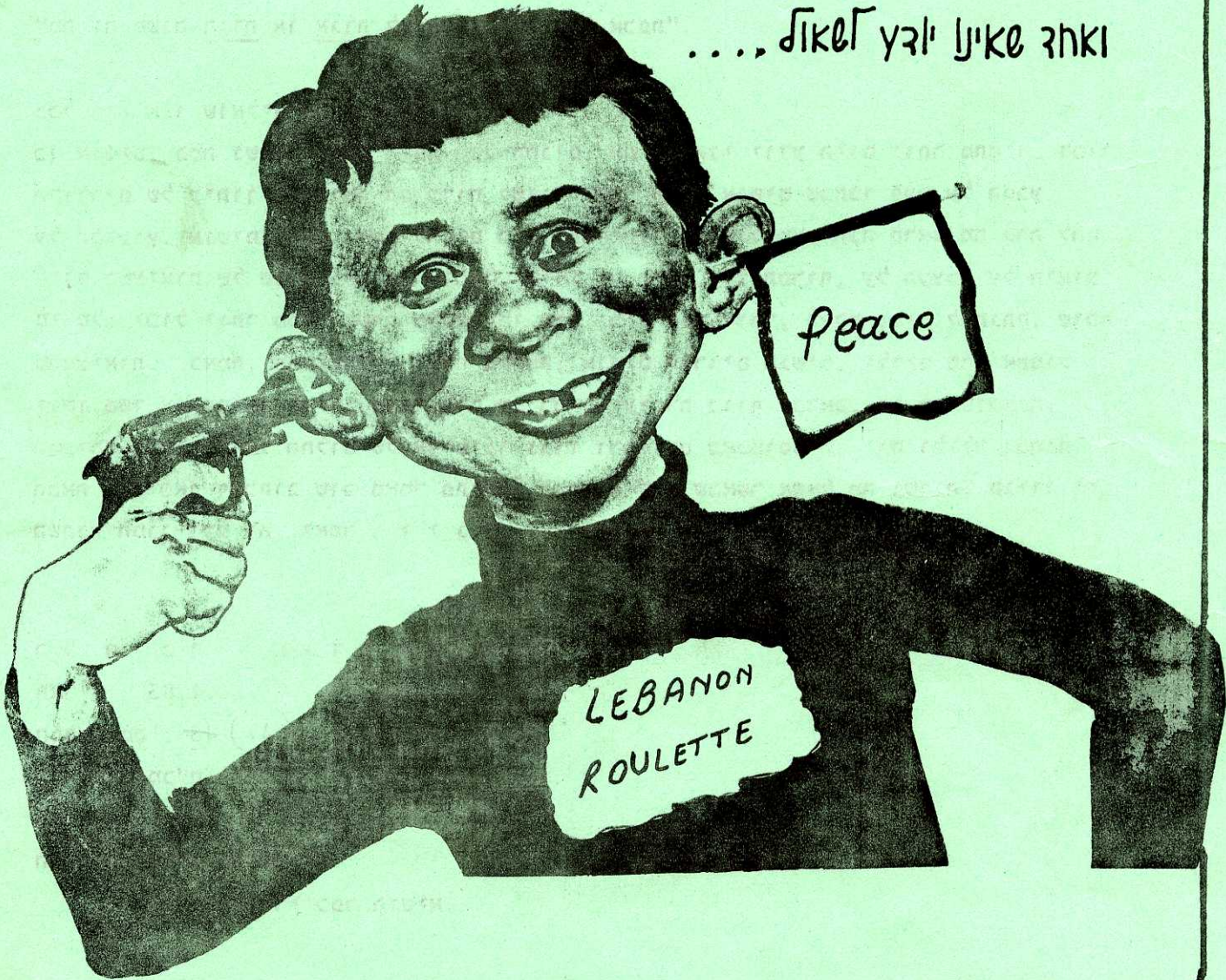

פיונימל

... , דיקל ירזי ילין זחכי

הנה עוד שנה עברה לה וכאילו רק אתמול ישבתי כאן וכתבתי לכם על הפריחות וההתחדשות. כאילו זה היה לילה ויום. דפיו הירוקים של עלוננו השבוע מחיכים בכרכה לאביב וכך גם לסימני הפריחה וההתחדשות בפניהם של אנשי המשק. האור והשמש הם סממנים עקריים לכריאה והיקיצה, על זה יבורך האלוהים.

ליל הסדר חלף עבר לו. על זה יאמר דיינו. צרה כזאת. כל שנה מחדש נופל עליך ואינך יודע איך לצאת מזה בכבוד. צפיפות, רעש, דחיפות הם רק חלק באנדרלמוסיה סביב. בשלהי הערב אתה כבר עיף כל כך כאילו סיימת זה עתה יום עבודה מפרך. באותם רגעי משכר באותו ערב אומלל נזכרתי במודעה צנועה שפורסמה על לוח המודעות. היה שם דף מתוך ההגדה של פסח שחגגו ראשוני המשק בחדרה. בלי רמקולים צורמים, אוכל דל אבל הרבה, הרבה מצב רוח כדברי ברני מרכס. על אותו דף מן ההגדה היה כתוב אגדה של פסח. מילה אחת אשר מסבירה את הכל. נערים בשנות העשרים הראשונות לחייהם, רחוק מהכית עם הרבה תקוות וציפיות. העתיד שלהם היה מונח על חלקת קרקע טרשים בגליל, הטבע במערומיו. איך הוא אמר לי: "מה זה משנה הגדה או אגדה למי זה בכלל היה אכפת".

בכל שנה אנו שואלים מה נשתנה?
 כן אנשים, במה נשתנה השנה הזאת מכל השנים, את זה אני יודע היום יותר מתמיד. דפיו הקודרים של עיתון כל סוטה הם עדות לשינוי הרב שחל. אנשים שכתבו פעם על הטבע על הקיבוץ. אנשים שחלמו פעם להקים בית לתפארת, ארץ לדוגמא. הנה תראו מה קרה להם היום במציאות של שנות 83: מי שיכול, כותב על ההרג, על הטרוף, על העצב, על היאוש. מי שלא יכול יותר מסרב לשרת בצבא. מי שלא יכול עוד יותר, לוקח סמים להתנתק, שוכח מהמציאות. באמת, מה נשתנה? היתה מלחמה, אנשים הורגים אנשים. ילדים שרק אתמול ינקו משד אמהותיהם, היום מסתובבים עם רסיסי עופרת בגוף ובראש. זה מה שנשתנה. התפיסה השתנתה. כל החלום של אבותינו נגוז והתמוסס באטמוספירה. יום ולילה ובשנה הבאה אשב כאן ואכתוב שוב מאמר פתיחה, התקווה שלי שכאשר אשאל מה נשתנה? תגידו לי: השתנה המון ועל זה יאמר דינו

ר ו נ .

כ ל ס ו ט ה / א ג ד ה ש ל פ ס ח

תאריך: 1.4.83

חוברת מס': 43 (52)

המיסד: מב"ח

המסייד: עייש

המטייח: משרה פנויה

עיתון צעירי כפר הנשיא.

אריק רוקמ(ת) התחרה(המזימות)

בזמן האחרון אין מרבנים לשמוע או לקרא אודות אותה אישיות כבירה שהיתה ממוקדי החדשות העיקריים והזינה אותנו ימים כלילות בשקדים וצימוקים תקשורתיים. אתם יכולים לנשום לרווחה, להתמתח בכורסה ולנוח, אך לא אנ, אני נחרד מעצם המחשבה אודות הברנש העבה הרובץ במסתרים ורוקס לו מזימות אפלות. ובהתעטף עלי נפשי, קפצתי אל המסבאה הקרובה והזמנתי לי כוס גדולה של בירה צוננת וטבעתי בה עם יאושי. לפתע שמעתי קול אצל מרפקי - "מודיע אדוני שכך אי אפשר להמשיך". נשאתי עייני ולתדהמתי ראיתי את החייל האמיץ שוויק. הוא הביט בי בעיניו בתמימות מרובה וחזר ואמר - "מודיע בהכנעה, אדוני, שאי אפשר כלל להרחיק את הברנש הזה. הוא מזכיר לי ברנש אחד בשם פוֹסֶק מְלִיָּן. שמונה-עשרה פעמים זרקו אותו ממסבאת אקסנר, וכל פעם היה חוזר ובא בטענה ששכח את המקטרת שלו, הוא זחל ובא דרך החלון, דרך הדלת, דרך המטבח. וגם דרך המרתף - ואין לי ספק שהיה מזדחל ובא גם דרך הארובה, אלולא כבאי האש שסילקו אותו מן הגג. ברנש שכך דבק במקומו ראוי לו להיות חבר-כרלמנט או אפילו שר בממשלה". שוויק פסק מדיבורו, נאנח, ונגוז בין אדי הבירה, ומי שלא מאמין יציץ בספרו של האשֶׁק "החייל האמיץ שוויק" בעמ' 115 ויראה כמו עיניו שאכן השיחה קיים התקימה ועל כל פנים השמרו מרוקמי מזימות במסתרים.

צו-שמונה של הלב ושגת הדרקון

כן, גם אני ראיתי את "קשר-אייר". אפילו פעמיים. נהניתי מאד מההצגה ואפילו הגעתי לאורגזמה כשהגיע השלב של מחיאות הכפיים כשהאנשים שלחו ישר כח, מהם אל הבמה. כאילו אמרו: ישר כח יונתן אנחנו אחריך במחיאות כפיים, בהנאה, ביום שישי בערב. ואז ראיתי את המלכודת, והבנתי מה שהבנתי כבר מזמן. שהאמנות נותנת לגיטימציה לדברים שהיא מנסה לערער עליהם, ואגב כך מעניקה לצופה רטט ענוג של הנאה. אני זוכר שעמדתי מול ה"גְּרִינְיָה" של פיקסו - כשעדיין הוצגה במודרן ארט מיוזיאום - עמדתי אחוז קסם מול היצירה הנשגבה כשלפתע שמעתי אשה שמנה לוחשת לבעלה הקרח - "האין זה נחמד מקס". אתם מבינים הגרגיקה זה נחמד. אז סר הלוט מעיני וראיתי שהאמנות עוזרת לאנשים השמנים והשבעים לשאת את הדברים הנוראים האלה המתרחשים מעבר לכתלי עולמם השבע. הכל הופך טריויאלי ונוח לעיכול כשהוא עובר את הסובלימציה של החוויה האסתטית ויהיה זה ציור, מחול, או הצגה בתיאטרון. בפעם אחרת הייתי נוכח ב"יורדים על השבוע". טוביה צפיר ודובי גל בפזמון שנון וצורב, ירדו רצח על זנחם וממשלתו המעורערת שתחזיק מעמד לעד. לאחר שפסקו את פסוקם פרץ הקהל במחיאות כפיים נלהבות אחר-כך עלה לבמה יוסי שריד. יוסי פתח ואמר במילים פשוטות ובוטות את כל מה ששרו קודם בפזמון, אלא שהפעם הקהל לא סלח

.../...

הפעם הוא פרץ בשריקות נזעמות, ובצריחות אש"פ, אש"פ הורד יוסי מהבמה. הגיע הזמן שתבינו, מה שהקהל מוכן לקבל מהצגה, מתמונה, מפזמון, אינו מוכן לקבל מהצהרה גלויה וישרה.

עכשיו אנחנו מגיעים לחלק הקשה. מה עושים? אין תשובה אחת למה עושים. לי יש את התשובות שלי והן תתאמנה לכל אלה שישרו איתי קו. אבל לגביכם, אולי תמצאו תשובה אם תזכרו כמה מהר אתם מגיבים כשאתם מקבלים צו-שמונה. איך גובר הדם בעורקים, איך נארז התרמיל במהירות ובלי לשאול מי ומה מותירים מאחור, אשה, חברה, ריבים ואהבות. ופתאום אתם נמצאים על גדות העוול. אחר כך מקטרים, כמוכן, אבל זהו מס ערך מוסף. אז זהו, הגיע הזמן שכולנו נשלח לעצמנו צווי-שמונה מהלב, כאלה שהיו שולחים לעצמם אנשי העליה שניה לפני צאתם לדרך בעיניים נוצצות. צו-שמונה של הלב הוא משהו שבו תרועות חצוצרה לבין שאגת הדרקון. קומו ועשו את שהלב מורה לכם לעשות, אל תמתינו לצווי-שמונה עם חותמת דואר צבאי. ואל תמחאו כפיים!

ממשלה מאצ'ו

כדי להבהיר לעצמי נגד מה אני נאבק, הלכתי בראש כפוף לאנציקלופדיה העברית ובדחילו ורחימו עיינתי בערך "פשיזם".

ואלה עקרי הדוקטרינה: יצר קיום של גברים ו"אומות גבריות" מתבטא באקטיוזם פוליטי ומבטא את "הלוגיקה של הטבע", שהיא המניע את תקופתנו. מכאן שהחזק, שהוא הטוב ידביר בצדק את החלש והרע. והתקיף יגבר על ההסון במאבק ובמלחמה שהם צורות הקיום האמיתיות היחידות בניגוד לשלום ולהרמוניה, שהם סילוף המציאות וסירוסה. הלאום הוא ערך יסוד שנתקדש בהסטוריה ומכוחה קיים הפרט. הפרטים אינם שוים מכח "זכויות טבע" שכלתניות, אלא שונים מכח הטבע הכלתי שיווניים והאנטי-דמוקרטיים. בשורת הפשיזם אינה אוניברסלית-הומניסטית, אלא לאומית ואנטי-שיוויונית, והיא מושתתת על הנחות פסימיות על יצר לב האדם והצורך לרסנו ולהפעילו בכיוון ה"רצוני" מלמעלה למטה. שלטון פשיסטי נוטה לתרגם את רעיונותיו לשפת צעדים, סמלים חיצוניים ואקטיוזם בלתי פוסק של המון מוסת".

אבל בעצם מה כל זה נוגע לנו, כל זה קרה שם ולא פה. ה צ י ל ו !!!

חירות לשמה (מתוך שלא לשמה, בא לשמה)

"... אם נתעמק בשרשיה של התשוקה לחרות, נגלה כי ביסודה עומד רצון אחד, פנימי ועמוק: האדם רוצה להיות אדון לעצמו. אין הוא מוכן להיות כפוף למרותם של אחרים, גם אם הם מעניקים לו כל טוב... על כן מציאות מדכאת היא הרגשת השעבוד שבו לא אתה הוא המחליט על אורח חייך; כשזרים מחליטים בשבילך ואתה חייב להשמע להם ולוותר על רצונותיך שלך"

.../...

יכולים אתם לדמות בנפשכם שורות אלו הוצאו מתוך מאמר שענינו דיכוי ושעבוד בשטחים כבושים למיניהם ועוד כל מיני מרעין בישין המוקצים מחמת מיאוס של שמאלנות ומדיפים ריח של מרעילי בארות. למען האמת הוצאתי את הקטע הנ"ל מחוברת תמימה למראה שמופצת על ידי "צעירי אגודת חב"ד" וענינה הוא "חג-הפסח" והיא פותחת במילים אלה: "חג הפסח הוא חג החירות, אנו חוגגים אותו לזכר אותה חירות שזכינו כשנגאלנו מעבדות קשה בארץ מצרים ועל החירות שניתנה לנו אנו שמחים כל שנה מחדש"...

ח ג ח י ר ו ת ש מ ח

מצא את ההבדלים

יודעים מה ההבדל בין התינוק שבוכה בתחלת ההצגה "קשר-אייר" לבין התינוק שקורע את הרמקולים בתחילת הסרט "נשואיה של מריה בראון" של פסבינדר?
 שהתינוק של מריה בראון לא נולד בכלל.
 והתינוק מ"קשר-אייר" בוכה עד היום.

תוכן
 מה הוא אומר?
 מה המסלה היא את אמן?

מ ר ח ב

שלטתי ברוח

אשר פרשה עצמה לכל

שבקש לו מקום

בנפשו

מלכותה היא אצמי

ללא תוהו המילים

פזרתי סביבי ערפל
להותיר מרחב אישי
לשינוי והתהוות

ואנשים ראו בזאת
צער ובדידות.

שמרתיך בליכי
סוד חתום
חקוק בצלע אישיותי
פרקתי מעלי
אבזמתי נשיותי,
ומצאתי עצמי
שבויה במ.

הסוד

ורק ממך ידעתי
כי התכחשתי
למהות האשה שבי.
ובקשתי להיות רק
בת אלוה, ללא תו
המינים.

אלפי

לכבוד לזכרם ז"ל, המנוח ז"ל, יצאנו למסע חסד וחסד חסד לזכרם ז"ל
החל מלפני שנים רבות, וזאת על פי צו ה'...
... ל נ ג ר - ע ד ש י מ

שלום לך נגר יקר.
קראתי אותך "ביחד" לפני כמה שבועות וחשבתי על נגר אחר, נגר מנצרת. נגר שחב
אחריו המונים. מיליונים, למאות שנים של סבל, יסורים, מלחמות אין-סופיות, עבור
בנו האלוהי... שאולי דבריו היו קדושים, אולי אפילו צדק, אך לא יכל להיות אחראי
ל-איך יפרשו אותם אחרים. בתור נגר אתה בטח יודע שאפשר לבנות כסא בשביל לשבת
עליו, אבל אפשר גם כסא בשביל לשבור איתו את הראש של מישהוא. אפשר לנסר כל
חתיכת עץ כדי להרכיבה בעדינות לאן שצריך, אך היא תשבר ברגע שניגע בה לפני שהדבק
יבש.

שלום לך נגר יקר.
שמעתי אותך לפני כמה שנים בתור אלוף פיקוד... אמרת שהאמריקאים לא יטיפו לנו מוסר...
... הם שרצחו את האינדיאנים... אמרת שיפסקו המלחמות כשנהיה כל כך חזקים שהערכים
יראו שאין סיכוי. היום, נגר יקר, אתה אומר אותו דבר, היום אתה גומר להיות
רמטכ"ל, אתה ממשיך להאמין שאין מי שיטיף לנו, אפילו לא אנחנו עצמנו. כי כמה
שנאיה "רעים" תמיד אפשר להצטדק שהם רעים יותר, והם יותר רוצחים והם רוצים יותר
מתים... אתה ממשיך לחשוב שהמלחמה על ארץ ישראל לא הסתיימה ולא תסתיים ואין
לך פתרונות לאיך תסתיים, רק לאיך תמשך.

שלום לך נגר יקר.
רמטכ"ל קר. אתה כבר לא מתעניין בעבר, וגם מחר נראה לך מוזר. אצלך הכל או "הם"
או "אני", ביחד פשוט אי אפשר.
אבל אני מביט לך בעיניים ויודע שאני מעריך את השרירים שלך, את הצלקות מכל המלחמות
והפשיטות. אני מעריך את האצבעות הקשות, המסוקסות, הנגריות... וגם בעיניים אני
מביט לך ולא מאמין בד. לא בעיניים, ולא בלב. כי מי שהוא כל כך אטום, סגור, קשה,
מוצק, מחוספס, עבה, בלתי ניתן לחדירה, לא יכול למצוא שום פתרון... לא לעצמנו
ולא לאלה שתחתיו ולבעיותיהם.

ואתה מסמל כל זאת בעיני. ולצערי אתה מוביל אותי! קובע גורלות! קובע חיים ומוות!
ומופקד על הצדקתם. אתה שלא מסוגל להתעלות לשניה מעל לרגש הפרמיטיבי-הילדותי
של: "אמא, הוא התחיל..." או "אמא, הוא הרכיץ לי..." ולעולם תשאר ילד שתכל אצלו
שחור ולבן, כואב ומהנה, יש-אין, לי או לך.

אינך מסוגל להאמין לצד השני, אפילו לתת סיכוי קטן לאמונה, אינך מסוגל לסבול צד שני, לגביך יש רק צד אחד. אבל אחריך אני אצטרך להביט בעיניים לעוד הרבה אנשים, חלקם מהצד השני של הכוונת. אצטרך להסביר לעצמי (בלעדיך) לאנשים זרים שישאלו מה אני עושה? למה? מה אני נלחם? על מה נהרגים, למה מדכאים, למה כובשים, ולא יעזור לי שאתה אומר שיש לי בעיה של חינוך, לא יעזור לך שתגיד לי שככה מדברים פחדנים, פסמיסטים, עוכרי ישראל, שמאלנים וכו'.

אם אני כזה, זו גם הבעיה שלך, גם אתה יצרת חלק מהחינוך שלי, גם אתה יצרת רקע שעליו התחנכתי וגם אתה אחראי לעיצוב אישיותי בהווה ולמחשבות שלי על העתיד.

אז נגר יקר, אל תהיה כל כך קר. אל תגיד לי שנשארו לי עוד הרבה מלחמות להלחם על הארץ הזו, את זה אני יודע גם בלעדיך, אני רוצה לדעת איך מונעים עוד מלחמות, איך חוסכים עוד כמה חיים, אני רוצה לדעת מה אתה עושה למען לא יהיו עוד מלחמות. ואל תספר לי שוב על העוצמה המוכנה למלחמה הבאה... כל הכבוד אבל לא מקבלים צל"ש על מה שמימלא צריך לעשות, מקבלים צל"ש על גילוי מסירות שמעל ומעבר לתפקיד, על יוזמה אחריות וכשר מנהיגות בסיטואציה מיוחדת בלתי אפשרית, תוך סיכון חייך והצלת חיי אחרים. אף אחד לא קבל צל"ש על עוצמת המילים וכמות סטטיסטית של חיילי אויב מתים, או טנקים כשירים לקרב הבא. אין לנו בעיה עם המלחמות ולא פותרים בעיה של בני אדם באופן צבאי. יש לנו בעיה עם אנשים שהבעיה שלהם מעיקה עלינו, ולא יעזור לך אם תגיד: "יפי-נפש" ושלא יטיפו לנו מוסר, גם אם לא יטיפו, יש לנו מספיק כדי שיטוף. וגם אם תנסה לשכנע אותי בחד משמעיות של הקיום היהודי, בבלעדיות על הארץ, והצדקה מכורח המצוקה, עדיין יש לי את המצפון הפרטי שלי שדורש את שלו ושוט מושג, ויהיה זה המושג הכי יהודי שבעולם לא יכול לחפות על זה.

נגר יקר, אם אתה רוצה שזה ידבק, אם אתה רוצה שלא ינמק, אל תהיה כל כך צודק...
..העולם אחרנו ריק.

א. י. ת. ל.

פוליסה

צו קריאה

אל: מ/21338975 ל"א	איתן	רבאל
מס' אישי	שם משפחה	שם פרטי

1 עליך להתייצב לשירות

מחזור: 3.00.83 שנה חודש יום

בשעה 15:00 עד תאריך: שנה חודש יום

ועד בכלל

מקום הקישר של יחידתך: **מגלוקה 238975**

המפגש: **מגלוקה 238975**

2 עליך להביא אתך את כל הציוד הצבא שברשותך, לוחיות הייחוס, טיוח והיגה ארזתי ותעודת מילואים. את תעודת הזהות השאר בידי בני משפחתך.

3 צו זה אינו מבטל את צו הקריאה הנמצא ברשותך לתאריך _____ מבטל.

4 עם קבלת צו זה עליך להודיע מיד למעבידך על מועד יציאתך לשירות מילואים. שובר נסיעה מצורף.

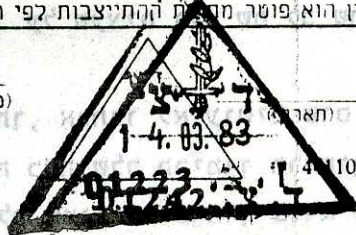
5 אם יתגוררו קשיים עקב הקריאה לשירות זה, עליך לפעול כמפורט מצבר לך.

6 צו זה ישאר ברשותך לאחר התייצבותך כהוכחה להמצאותך בשירות-שמור עליו.

7 הערות: **נא להביא נשק ואחסניה + 3 כבלים**

8 עליך לאשר הצו ע"ג הספח המצורף תוך 7 ימים מיום קבלת הצו. אי אישור צו הקריאה מהווה עבירה על תקנה 5א לתקנות שירות ביטחון (חובות אנשי מילואים) תשמ"ז - 1956, אך מובן כי אין הוא פוטר מן ההתייצבות לפי הצו.

32248 סג' ארז

(מס' אישי) (דרגה) (שם ומשפחה) (תחילה)

את כתובת מקום הקישר מפגש יש לנסח בצורה שלא תאפשר ויהיו שם ומספר יחידה עם המחנה בו היא חנוכה

הטוטה של רפול

2		הודיעתי למעבידי על קבלת צו קריאה זה	
3	x	הוגשתי בכוונתי להגיש בקשה ל"ולח"מ	
4	a	פנית בכוונתי לפנות בבקשה לדחיית שירות מסיבות לימודים	
5	x	מצ"ב בקשתי לדחיית שירות מסיבות רפואיות/אישיות	
6		ברשותי נעליים צבאיות תקינות	1
7		ברשותי לוחיות זיהוי	1
8	2	מכבי תל אביב	בני צור
9		הפועל בחמדון	עין אל חלווה
10	x	צידון	עלי
11		הכנין בצור	פוצץ
12		המלחמה כלבנון	המשחק מכור

עמך את היחידה

1001 5-82

בזכות החיים, ולא בגנות המתים

אני כותב לך רונן, מתוך תחושה חזקה שהדברים חייבים להכתב ולהאמר. קראתי את מכתבך לארנון וחשתי אי נוחות מרובה. אני הרי מכיר אותך מזמן, ואתה הן כתבת במכתבך לארנון - "אני לא רוצה לשתוק ארנון אני רוצה לעשות".

ובאמת, רונן, מה אתה אומר לעשות?

מתוך המכתב ומתוך ערפל הקרב שעולה ממאמריך האחרונים כראשונים, מתחוויר לי יותר ויותר שעלית על "גימיק" טוב ונשארתי תקוע עליו. כן בפרוש "גימיק". אסור לנו להשתמש במוט כ"גימיק", מה שהיה אחרי המלחמה (האחרונה) צעד אמיץ וחסר פשרות, הופך בשכפול של עצמו למשהו שהוא לא אותנטי יותר. עכשיו אתה כבר מתפלש במתים. נקרופיליזאק.

פעם כששוחחנו אמרתי לך שבחרת את הדרך הקלה יותר, יותר קל לכתוב אל המתים, הם לא ישיבו והם לא ישובו. זהו ה-"אני רוצה לעשות" שלך רונן, ההתפלשות במתים, היבכנות שאינה משרתת כל מטרה, שהיא יותר ויותר אוכססיה, מן מעשה שהולך פנימה נגד עצמך ונגד כולנו. מהי לשון הטענות הזאת לך שאיתה אתה בא אל הציבור, נכון רונן, גמרנו, אולי באמת נתרגם את המילים היפות למעשים. אבל אם תמשיך כך תתחיל להזכיר לי את ג'וני ויסמילר שירד ראשון את הדקה למאה מטר ועדיין הוא מאמין שהוא הטוב מכולם ועדיין הוא שואג את שאגתו של טרזן על העצים ולא שם לב שהוא הופך לפתטי.

באמת רונן, עזוב את הרפש ואל תאמין לאחי יונתן, אנחנו לא עושים שום דבר, השלב של המילים תם לגווע, עונת המילים באה אל קיצה כשהושלך הרימון הראשון. אם לא יצא פרפר מהגולם הזה של המילים, אז יעלה ממנו רק סרחון נורא של רחמים עצמיים ושתפכנות.

מספיק להתמודד עם מתים, את זה תעשה בסיוטי הלילה שלך, צריך להאבק בחיים, למען החיים.

שלך בהרבה (המון) הערכה,

דודו.

מ כ ת ב ל ל ו ו י ק י ד
מתוך "ידיעות אחרונות" מאת: עמוס קינן

אין לי אצבע מאשימה לנפנפה בה אליך. אינני מסוגל לגנות אותך, על הבחירה שבחרת. אם נטשת אותנו, שאם החלטת להציל את נפשך, אינני יכול להתמרמר. יום אחד, גילית שאתה נולדת דיוק פעם אחת ותמות פעם אחת ובין הלידה והמות אתה רוצה לחיות את חייך ואינך חייב (ולדברך דברים יפים) רוצה חיה אלש רוצה יא. ברוצה לא רוצה איחש מזה זה נכון. אינך חייב לי. אפילו למדינה אינך חייב. שום אדם אינו חייב מאומה, לא (שוא) לאיש ולא לחברה ולא למדינה, ורצונו החופשי של הפרט הוא לגטימי לא-פחות מהאינטרס של החברה, או המדינה, או שלי.

ואפילו אינני יכול להתנחם בעובדה שאתה, היורד, היורד מהזיכרית שבנו, לא מהטובים שבנו, אינני יכול לומר עליך "ברוך שפטרנו" מפני שאני מקיר אותך ואני יודע שאתה דווקא ובדיוק אחד מהטובים. לא רוק הישראלי המכוער ונרד פיוס, גם הישראלי היפה, שנתן את נפשו לא פעם ולא פעמיים ועמד במשלמות של ימים גדולים, כשם שעמד ביומיום האפור, הקשה, שאיך בו נתפסנו אף בו סיפוק ואין בו השראה, עד שיום אחד החליט שגם תוחלת אין בו. לש אזה צורף חוסר צמא-יז. חתמה אל, חד על צורף חוסר צמא-יז. הנה

ואם אתה ישראלית יפה, אני אפילו מאמין שלא קל היה לך, ושהרבה היססת, וחשבת על אכיר או על סכך שבאו הנה מארץ רחוקה לבנות את הארץ ולהיבנות בה, ואולי אפילו צמא-יז ייכשו ביצה אחת או שתיים, ואולי חלמו שהנה אתה תהיה התשובה לחולם - התפארת, אתה תהיה ההתגלמות של כל מה שהיה כפוף ומדוכא ורצה לגדול ולהזדקף, ושאתה תהיה ההתגלמות החדש, החי לבטח בארצו, חיים של בני-חורין.

אולי חשבת גם על הילדים. שהנה, כשם שאבותיך החליטו החלטה גורלית להביא אותך לעולם דווקא בציון ולא במקום אחר, הנה אתה עוקר את נכדיהם, שנוולדו בציון, והולך אתם לגולה. שם, בגולה, יחזרו בניך להיות יהודים, לטוב ולרע, יהודים שאין להם מולדת משלהם, ושאינם בני-חורין ואין להם חיים לאומיים.

אני מניח שהיססת, עד שיום אחד נשבת לך, אינני יכול להאשים אותם, מפני שאני מהסס, ויום יום נשבר לי הרואה רואה בעיניו, את כל הרעות החולות ששברו אותך. גם אני ראיתי ורואה כמנך, ויגם ליבית מר ועלמנו גם לי יש רגעים רעים מאוד בהם אני מטיל את הספקות הכבדים ביותר. שיום אחד תראה תוחלת. לצערי, אפילו אינני יכול להגיד לך שהמנוסה שלך לא תציל אותך. אינני מאמין שאני-פעם יקום היטלר חדש בארצות-הברית, ושאי-שם בטקסט תקום אושוויץ חדשה. אולי באמת הצלת את נפשך ואת נפש בני ביתך, ואמנם תחיו ללא מולדת, אבל תחיו.

הדבר היחיד שאתה מצליח לעורר בי, הוא כאב וצער, לא קנאה ולא בוז, לא אצבע גאיונה מאשימה ולא מנוד-ראש. רק צער עמוק, ותחושת-כדידות הולכת וגוברת. אתה משאיר אותנו כה מעטים. כה בודדים.

אני חושב שאסור היה לך לוותר על החלום, אותו חלום שהוא עצמך. בכלל, אסור צעק לך לוותר על חלומות, ואפילו כאשר אתה עצמך הינך החלום שנחלם. אתם חלום שנחלם ביהי מא דורות כה רבים, דורות של טראגדיה אצילה ואצילות טראגית ללא מוצא אחר. זולת אותו החלום חלום שהביא אותך אל העולם. אני סבור שלא היית צריך (איני מעיז לומר שלא היית צריך ראשי), לצאת מתוך החלום ולהפוך למציאות אחרת, או לחלום אחר. היית צריך להישאר אתנו עד שנראה כולנו את האור בקצה המנהרה, או עד שיבוא החושך, אם יבוא.

* * *

ואומר לך מדוע: כי על החלום צריך להאבק לא רק במלחמות הירואיות, אלא ביומיום המדכדך. ומדוע? מפני שזה היה ועדיין אני מאמין בכך, אחד החלומות היפים. ולא רק של העם היהודי, אלא של האנושות כולה. ארץ ישראל כפי שהיא היום נבנתה בידי האנשים היפים ביותר שהיו אי-פעם. כל רגב של אדמה הזאת ספוג באתכם של אנשים נפלאים, בעלי שיעור-קומה רוחני גבוה, העדות של עם גדול עם היסטוריה גדולה. אי-אפשר להפקיר כל זה, ללא מלחמה. אי-אפשר לנסות לפרוע חוב של כבוד, לחלום הזה שהוא אתה. אי-אפשר גם להמלט מן הטרגדיה, כאשר אתה גיבורה. ישנם בני-מזל שלא נולדו אל תוך הטרגדיה, ואתה אינך אחד מהם. צריך היית לגלות את מידת האצילות שמגלה כל אדם בעל חוש-כבוד כאשר מעמידים בפניו את הברירה ולהתכחש ולזכות בחיים, או שלא להתכחש. יש משהו יפה גם בקידוש-השם, לא רק כמנוסה אל החיים. יש משהו העושה אותך ראוי לשאת את צלם-אלוהים, כאשר אתה מרצונך החופשי אינך בורח מגורל שלא אתה בחרת בו. העובדה שלא אתה בחרת בו, אינה מייפה את המנוסה שלך. אתה, בעצם עריק.

לכל אדם מותר לערוק ולכל אדם מותר לברוח מגורלו, ולנסות לבחור בגורל אחר, אבל הזכות לעריקה, אינה הופכת את העריקה למידה נאה. כמו ידיר, איבודת את הזכות להיות מותר האדם מן הבהמה, ועכשיו אתה, בעצם, בהמה שבחרת בחיים, בהמה נאה בעלת חן ובעלת כישורים, ותכונות נאות, ואין לי טפק שתצליח בכל מעשי ידך, אבל אני רחוק מקינאה כך. כי אמנם אתה אותו ישראל יפה שברח, לעולם לא תוכל להסתכל על עצמך בראי. אם פעם היית החלום של עצמך, הרי מהיום הינך האכזבה של עצמך. לא הייתי רוצה להיות בעורך. ושוב, איני כועס על שהפקרת אותי, להמשיך במקום שבו הפסקת. צר לי על שכה רבים כמוך הפכו לאכזבה, צר לי על זה שמעתה אנו מעטים יותר, ובתוך הצער אני מלא כל כך הרבה זעם, זעם שאין לו כל כתובת, על מה שהוריד אותך מכאן. על כל הדברים שגירשו אותך מגורלך. פעם, אולי, תימצא הכתובת והזעם ימצא לו אפיק, וכאשר הוא יתחיל לזרום באפיקו, לא יהיה שום מימסד שיוכל לעמוד בדרכו: הזעם ישטוף את כל החרפה. אני מקוה שהיום הזה יגיע, ועד אז אני ממשיך לחכות, כאן, ואכתוב לך מכתבים, מציון לאחי בגולה.

אנשים כמונו / איתנו ל.

אנשים פשוטים
עושים דברים פשוטים
אוכלים פשוט
ומתלבשים פשוט
אנשים רגילים
עושים דברים רגילים
רעבים כרגיל
יחפים כרגיל
אנשים אחרים
עושים דברים אחרים
נוסעים אחרת
באים אחרת
אנשים מארץ אחרת
עושים דברים מארץ אחרת
מדברים אחרת
שומעים אחרת.

אנשים כמונו
עושים דברים כמונו
מקנאים כמונו
עצובים כמונו
אוהבים כמונו
שמחים כמונו
כותבים כמונו
שרים כמונו
באים והולכים
רעבים ושבעים
מתלבשים ומתפשטים
שומעים ומדברים
הכל כמונו

כמה חכל
שאיך רק אנונו
ושיש כאלה שהם
כמונו

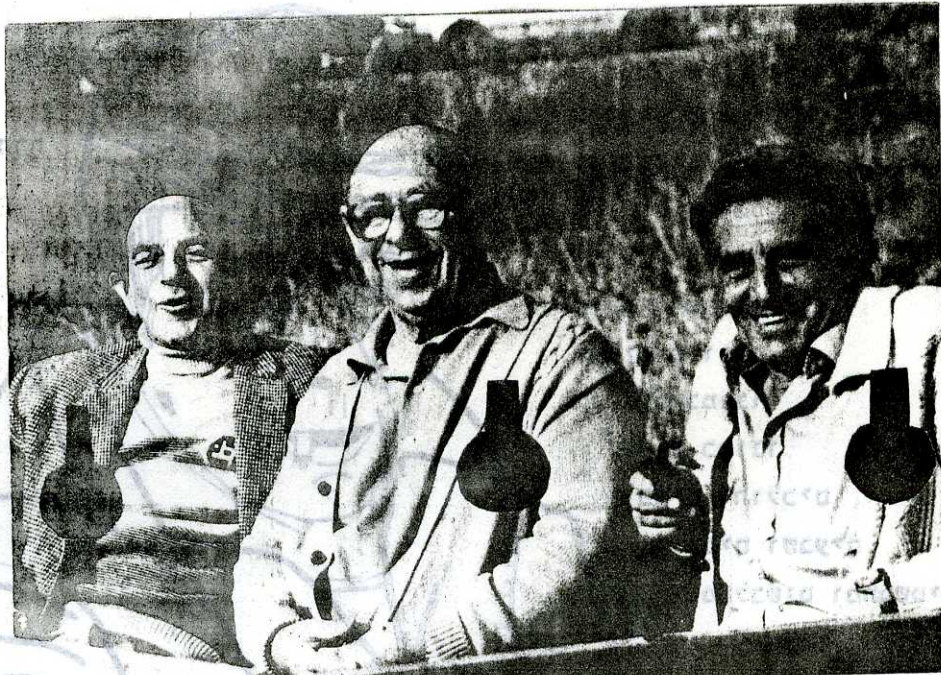
עם הכפר הנשטן

מחלקת ימית

מחלקת

שולח

הגמר

שולח המחלקת זכר הימית

ראיון קצר שהסכימו לתת לנו האלופים (מיל.):
אלק: ראיתי אש, רק אש וגיצים והמון עשן. לקח לי כמעט שעה לגלות
שבסך הכל משהו הכניס לי בנזין למקטרת...

דייב: זה היה כמו ברידג'. ראיתי מול העיניים שלי את קולין והנרי וידעתי
שאני חייב לנצח, אז הסתערתי עם הנסיך (סמג"ד) ועם המלכה הפצועה וניצחנו
לו סגל: שדה הקרב נראה כמו הספריה. שייקספיר זרק רימון ושני ספרים של עמוס עוז
נפגעו קשה. יגאל לב חלף עם הרוח והמקום נראה כמו הציפור הצבועה לאחר
שיצאה מהמשחטה של קרית שמונה. החבר'ה לחמו כמו שניים-עשר הנועזים....

הגיש, ראיון, המציא (כרגיל) ותרגם מאנגלית

הסוטה הסוטר,

כל סוטה מכריז בזאת בפתיחת מבצעו הקייץ על תחרות הפרס הגדול
והפעם :

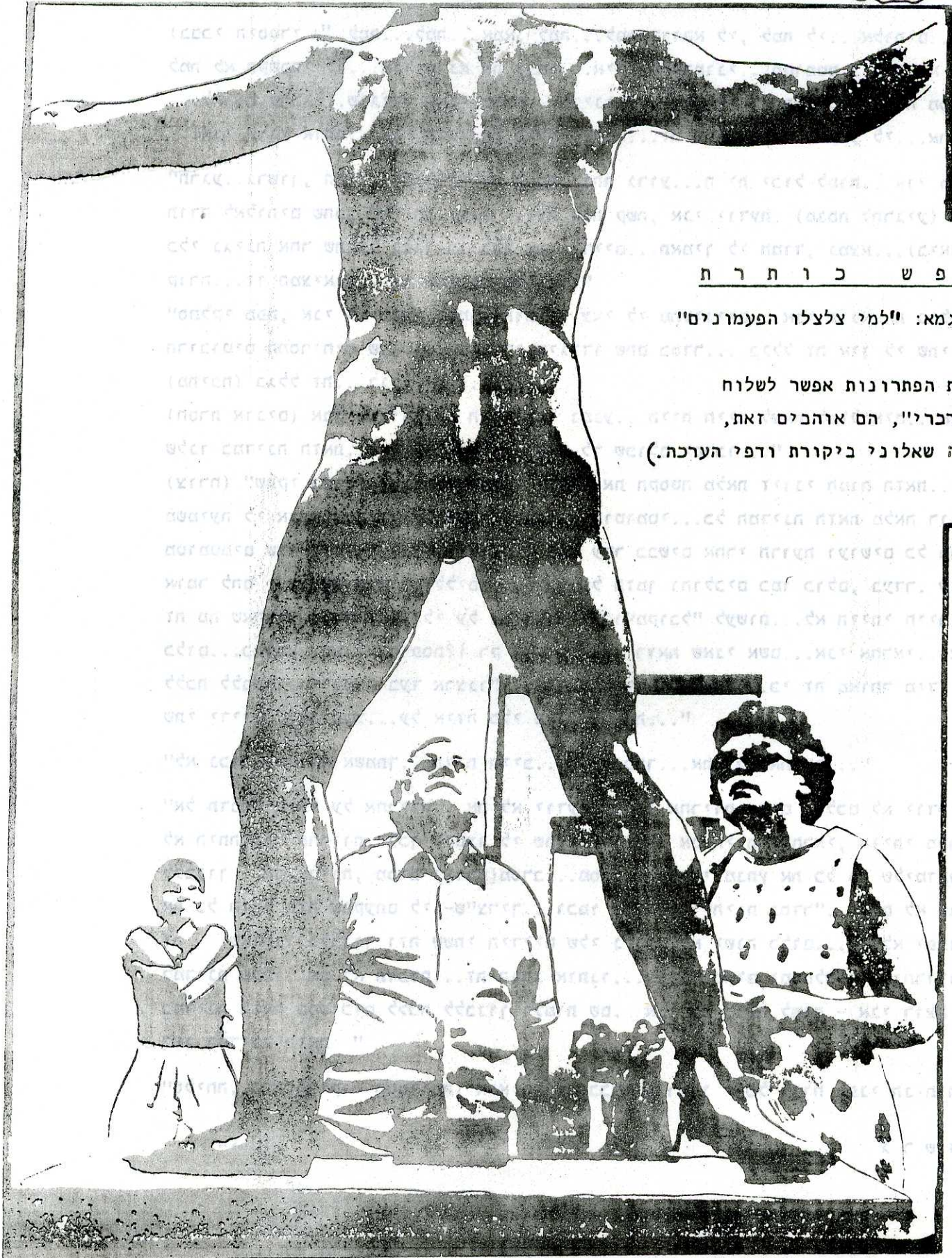
ח פ ש כ ו ת ר ת

דוגמא: "למי צלצלו הפעמונים"

(את הפתרונות אפשר לשלוח

ל"דברלי", הם אוהבים זאת,

ראה שאלוני ביקורת ודפי הערכה.)

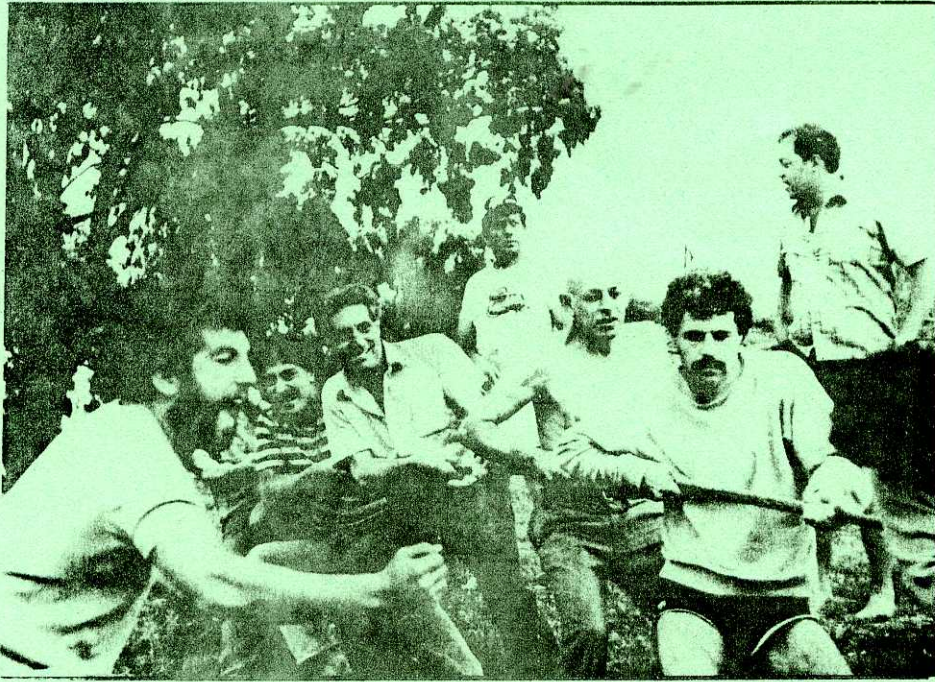
(בבכי היסטרי)...למה...למה...אמא, למה...למה דווקא לי, למה לי...אלוהים...
למה לא הקשבת לי...אני שונא את עצמי...אידיוט שכמוני...מטומטם...למה לא הקשבת
...להיות קרבי...שיגידו שאני קרבי...קבינימט..."דאוויץ" מסריח...מדינה מסריחה
...אני שונא אותה...אני שונא את כולם...למה...זה הכל אשמתי...מגיע לי...אה...ה..."
"תרגע...תרגע, תרגע, יכול להיות הרבה יותר גרוע...ה ית יכול למות...אני רק אומרת
תודה לאלוהים שהבן שלי חי. אני יודעת שזה קשה, אני יודעת. (מנסה להרגיע) נמצא לך
כלי נגינה אחר שתוכל לנגן בו בלי שתי ידיים...תאמין לי חמוד, נמצא... (ביאוש), זה
קורה...זו המציאות...זו המדינה שלנו..."
"סתלקי מפה, אני לא רוצה לשמוע אותך...צאי לי מהעיניים...אני שונא את כולכם, את כל
הרובוטים המסריחים שעושים הכל כדי שיגידו שהם בסדר... בגלל זה אין לי שתי ידיים
(מתיפח) בגלל זה...בגלל זה...למה..."
(חסרת אונים) אבל גרשון, זה היה בלתי נמנע...היית חייב לצאת למילואים...אלו החיים
שלנו במדינה הזאת...זו דמוקרטיה...תאר לך שכולם יסרבו..."
(צורח) "שתקי כבר - נשבר לי הזיין לשמוע את הקסטה מלאת זיוני המוח הזאת...את כבר
משמיעה לי אותה עשרים ושלוש שנים באופן אוטומטי...כל המדינה הזאת מלאה רובוטים
מטומטמים שלא חושבים לעצמם, הולכים כמו עדר כבשים אחרי הרועה ועושים כל מה שהוא
אומר להם...אפילו אלה שמיללים ומקטרים כל הזמן והולכים כמו כולם, בעדר. עדר מסריח
זה מה שאתם!!! ואת מרצה לי על מה ש"צריך" ו"מקובל" לעשות...לא הייתי חייב לעשות
כלום...כלום! את לא תופסת? רק עכשיו אני רואה שאני אשם...אני אחראי...אני בחרתי
ללכת ללבנון, ו"למות בעד ארצנו"...אני אחראי וזה כואב...כי זה מאוחר מידי...לי אין
שתי ידיים...זה הכל...על איזה כלי אנגן...למה..."

"לא נכון, זו לא אשמתי...היית חייב...זו חובתך...אתה לא אחראי..."

"אל תדברי לי על אחריות...את לא יודעת מה זו אחריות...אתם כולכם לא יודעים. לי
לא היתה שום אחריות, לכן נקטעו לי שתי הידיים - אם הייתי אחראי, הייתי מסרב לצאת
ללבנון - את מכינה, מסרב (צורח) מסרב...מסרב...הייתי מנתץ את כל מה שלימדתם אותי
את כל הזבל הזה שתקעתם לי:-ש"צריך...וכמו כולם...ולהיות בסדר"...אתם לא תופסים...
זה שאנחנו בלבנון וזה ששתי הידיים שלי נקטעו לא ישנה כלום...זה לא יפתור כלום
למדינה שלנו, את לא תופסת...זה הורג אותנו...אנחנו מתים ומתחלשים...והרובוטים
במדינה הזאת ממשיכים ללכת ללבנון ולמות שם. אני לא רוצה למות - אני רוצה להיות
באן במדינה הזאת "

"סליחה, שעת הביקור הסתיימה, אנא סיימו בכדי שגרשון יוכל לנוח לפני הניתוח מהר..."

הכינו, הכינו !!!

השנה אנו עושים לכם "יום עצמאות"
 משד, יטוב, מצחיק. בסיסית 'אזה
 טגות התישבות'.

יהיה לך הסגנון כפרי טימק כם
 טגות היום. אלכס תוצרת בית.

אשרדי ביגור וכיף לכם בית כפר הנעילא.

